

Utdrag ur

EFTERLÄMNAD E DIKTER

av Chrysostomos Sculifirmella

ISBN 978-91-978243-0-9, Trombone, 2011.

Köp boken här:

www.trombone.se/books.html#efterlamnade

Läs recensioner här:

www.trombone.se/reviews_3.html#efterlamnade

Trombone

Prosa. Lyrik. Epifysik. Experimentell litteratur.

OM ODLANDET AV POESIN

*Fritt efter "The Cultivation of
Christmas Trees" av T. S. Eliot*

Det finns ett flertal inställningar till ordet
av vilka vi här kan bortse från några:

Den sociala, den förslöande, den klart kommersiella
den stimmiga (med stereon på till midnatt)
och den barnsliga – som aldrig finns hos barnet
i vars ögon lågan är en stjärna och den förgyllda
ängeln med sina utbredda vingar i illustrationen
inte bara är en prydnad utan (verkligen) en ängel
Barnet förundrar sig över ordet:

Låt det leva kvar i en anda av förundran
över läsandet som händelse, aldrig förevändning;
så att kvar finns den glittrande hänförelsen, häpnaden
över den dikt som först rotar sig i minnet;
så att överraskningen, förtjusningen över nya satser
(alla med sin speciella och eggande doft)
väntande på sången eller sagan
och den väntade rysningen när de förmedlas;
så att den vördnaden och munterheten

inte må tappas bort i en senare erfarenhet
i den trista invandheten, tröttheten, ledan;
i vetskapen om döden, i medvetandet om misslyckandet
(också under läslampan) den illitterata tomheten
slocknad men ändå befläckt av en självgodhet
misshaglig för sakramentet, för den sanna skolan,
skriften (och här minns jag också med tacksamhet
bibliotekarien/lärarinnan, hennes lovsång och flam-
mande krona); så att innan slutet, den åttionde boken/
gången (med ”den åttionde” menas den överhuvud sista)
de sammanlagda minnena av dessa gångna rörelser
må samla sig till en stor glädje
vilken även skall vara en stor fruktan, som den gången
därför att den första läsningen skall minna oss om slutet
Liksom det första ordet förutspår det sista

DRÖM

Jag är på resa i Berlin. Det är vinter med snöglopp och duggregn. Plötsligt sitter jag på en parkbänk utanför en tunnelbanestation och ser på strömmen av människor. En gammal man, klädd i en tjock ylleöverrock slår sig ner bredvid mig och börjar viska. Först hör jag inte vad han säger och vill helst resa mig och gå därifrån. Men istället vänder jag mig mot honom och upptäcker att det är författaren och nobelpristagaren Heinrich Böll, och att han är så fruktansvärt lik den svenske poeten Ragnar Thoursie. Nu viskar han inte längre. Han stirrar mig istället i ögonen och säger med hög röst: ”Trots Murens fall behöver jag inte byta ut mer än två, tre ord i hela min produktion.” Han säger detta två gånger, och sedan, innan jag hunnit reagera, reser han sig hastigt och pekar nervöst mot några hus på andra sidan gatan. Jag blir varse hur en dörr öppnas och en rad herrar i frack och svarta lågskor kommer ut, tätt följda av tre damer i elegant aftontoalett. Heinrich Böll vinkar och ropar för att påkalla deras uppmärksamhet. Men det fina sällskapet tycks varken se eller höra honom, helt upptagna som de är av att, likt vadarfåglar, försöka ta sig fram genom

snösörjan. Böll, alias Thoursie, får bråttom. Han tycks glömma mig, men stannar ändå till efter några steg och ropar något som jag uppfattar som ”flundra”. ”Flundra?” ropar jag tillbaka, ”varför just flundra?” Men Böll/Thoursie är redan utom hörhåll, på väg mot kvartershörnet där det sista frackskörtet just försvunnit ur sikte. Nu borde jag ha gått hem till Günther. Men drömmen tog slut.